

Valget mellem at krænke Forældrenes eller Børnenes, lad os dog saa hellere krænke Forældrenes. Men det, der her bliver Tale om, er enten at krænke et Barneligs Følelser eller de levende Forældres Følelser, og da forekommer det mig, at man har mindre Hensyn at tage til det lille Lig, som dog ikke kan have noget Følelsesliv, end til Forældrene, hvem deres Følelser tilsige, at de hellere ville se deres Barns Lig brændt end gravet ned i Jorden. Det er en Følelse, jeg meget godt kan tænke mig kan være stærk hos Forældre, der have haft den Sorg at miste deres Børn. Overfor det afdøde Barn er der intet Hensyn at tage; dets Følelsesliv kan ikke krænkes. Der var det ærede Medlem noget inde paa et Vildspor.

Naar det ærede Medlem modsatte sig Bestemmelsen om Ændringen i § 6, skal jeg dertil sige, at selv om det ærede Medlem fik Bestemmelsen strøgen i nærværende Lovforslag, tror jeg ikke, at det ærede Medlem opnaaede noget derved. I det Tilfælde, at der udbrød Kolera eller Pest her i Landet, er det ganske sikkert muligt ad administrativ Vej at træffe en lignende Bestemmelse som den, der her foreslaas truffen ad Lovgivningens Vej. Jeg henstiller derfor til det ærede Medlem ligesaa godt at opgive en Modstand, som, selv om den sejrede, ikke vilde føre til noget praktisk Resultat.

Nordby: Efter de Udtalelser, vi nu have hørt af den højtærede Minister, maa jeg formode, at jeg har udtalt mig noget uklart med Hensyn til Børnenes Følelsesliv. Jeg kan fornuftigvis ikke have ment, at et Lig kan have et Følelsesliv. Har jeg sagt det, er det en Fortalelse. Men jeg kan meget vel forstaa, hvad min Tanke har været, nemlig, at et Barn kan have et Følelsesliv, og det var min Opgave at værge et Barn, hvis Følelsesliv var absolut imod, at dets Lig blev brændt.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal om pestsyges og kolerasyges Lig skal jeg ikke indlade mig paa en Diskussion med den højtærede Minister. Naar han mener, at det samme kan ske ad administrativ Vej, saa indrømmer jeg, at der intet opnaas ved, at det, der staar i Forslaget, bliver strøget, men saa opnaas der til Gengæld heller intet ved, at det staar i Loven, og saa er det ganske overflødig.

Justitsministeren (Zahle): Ja, man kunde maaske tænke sig det Tilfælde, at Forældre gav sig til at drøfte med deres

Barn, hvorvidt dets Lig skulde brændes, og at Barnet saa sagde: Nej, jeg ønsker, hvis jeg dør, at blive begravet, og Forældrene saa sagde: Du skal brændes, naar du er død, og der derved opstod en Konflikt mellem Barnet og dets Forældre. Men det kan vist kun være ad den abstrakte Tænkings Vej, at man kan komme til noget saadant, for man kan vist ikke tænke sig noget Emne, der ligger fjernere fra en Drøftelse mellem Forældre og Børn, end en Drøftelse af, hvad der skal ske med et Barns Lig. Et saadant Spørgsmaal vil Forældre sikkert sjældent give sig til at drøfte med deres Børn.

Jørgen Berthelsen: Jeg ønsker at gøre en Bemærkning i Anledning af Ændringen til § 6. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke er ganske enig med det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby). Hvor der er Tale om Hensynet til det enkelte Individ kontra Hensynet til Samfundet, mener jeg, at Bestemmelsen kun kan tænkes anvendt, hvor Hensynet til Samfundet kræver det. Men jeg vil gerne i Anledning af den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at selv om den Bestemmelse ikke staar der, vil en saadan Ret ligge i Justitsministeriets Haand, sige, at saa er jeg noget ængstelig for, at Bestemmelsen ikke er vidtrækkende nok, og jeg vil henstille, om det derfor ikke var rigtigt, at den udgik. Jeg henstiller det i alt Fald til Overvejelse i det Udvalg, der nedsættes i Sagen.

Nordby: Den højtærede Minister mente, hvis jeg hørte ret, at Forældre maatte se med en vis Uro paa den Ting, at de skulde underhandle med deres Børn om, hvad der eventuelt skulde ske med disses Lig. Det vil jeg meget villigt indrømme, det kan maaske være rigtigt, men den højtærede Minister maa dog huske paa, at der staar i Lovforslaget om den umyndige: at hans Medvirkning kræves, „dersom han er over 15 Aar.“ — og jeg antager, at den højtærede Minister er enig med mig i, at Individet paa 15 Aar endnu ere Børn — og Ligbrænding lader sig derfor ikke gøre, selv om Forældrene ønske det, medmindre de have udtrykkelig Billigelse fra disse Børn paa 15 Aar. Altsaa i dette Tilfælde, naar Børnene ere mellem 15 og 18 Aar, skal der underhandles med dem, og jeg betragter dem i den Alder som Børn. Det vil den højtærede Minister ikke opnaa at forskaane Forældrene for.

Med Hensyn til det ærede 9de kongevalgte